

indeholdte Udelabelser, maatte finde sig foranlediget til at gjøre Ansvar gjældende mod Andrageren". Dette er Justitsministerens Erklæring. Naar de Herrer her bagved spørge, hvem der skriver dette, da skal jeg tillade mig at bemærke, at der jo vel kan være Personligheder, til hvem det vilde være en ven Skandale at tage noget Hensyn, naar de komme med saadanne Ytringer, og over for hvem man er helbigst stillet, naar man aldeles ignorerer dem. Dette indrømmer jeg fuldstændig; Men den Mand, som har skrevet dette, er hædret og udmærket af sin Konge. Det er nu ganske vist, at medens jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at der kun bliver givet Hæderstegn til Mænd, som i højeste Grad have fortjent det, er dog den store Almindelighed noget mere vantro i saa Henseende. Man siger, at der kastes omkring med Ridder- og Kommandørkors, og man veed ikke hvorfor; men her er Forholdet ganske anderledes. Den Mand, som har skrevet dette til Amtmanden, — det kom til Justitsministeriets Rundskab, og Justitsministeren har svaret derpaa — er en forhøvederende Embedsmand, som af Hans Majestæt Kongen er hædret med Ridderkors, der ikke blev sendt paa sædvanlig Maade gennem Ordenskapitlet, men sendt fra Udenrigsministeren — saavidt jeg husker Carl Moltke — ledsaget af en meget hædrende Skrivelse, som takker ham for de store Tjenester, han har bevist Fædrelandet, da det var betrængt og underkøet af Tjenden. Naar det saaledes er en Mand, der i vore Kredse anses som hædret, idet det store Publikum veed, hvorfor han er hædret af Kongen, dømmes man ganske anderledes. Justitsministeren henstillede til den Vedkommende, om han maatte finde sig foranlediget til at drage den Paagjældende til Ansvar, men Politimesteren fandt sig ikke foranlediget dertil, og Justitsministeren fandt sig heller ikke foranlediget til at opfordre ham dertil. Jeg vil dog sige den høitærede Justitsminister, at noget Saadant skader; det bidrager i meget høj Grad til at svække Troen paa, hvad man burde have den fasteste Tillid til; det bidrager i høj Grad til, at man nu maa beklage, hvad det før nævnte Blad vilde beklage, om det skulde finde Sted; og gjør jeg fuldstændig dets Ord til mine; det kan jo føre til den sørgelige Wildfarelse, at man gjør bedst i at tage sig selv til Rette, hvilket vil føre til Samfundets Oplosning og Undergang. Det er hovedsagelig derfor, jeg har henvendt min Forespørgsel til den høitærede Justitsminister. Det er, fordi jeg, og Mange med mig tror, at der aldeles ikke er nogen Grund til, at denne Wildfarelse skulde kunne sætte

mere og mere Rob i Befolkningen, og fordi vi anse det for nødvendigt og rigtigt for god Samfundsorden, at vi paa alle Maader bør modarbejde en saadan Tro og en saadan Tanke, at denne Forespørgsel er kommen frem, for at den høitærede Justitsminister kan give os Midler i Hænde til med Kraft at indbegaa en saadan Anskuelse. Jeg vil bede den høitærede Justitsminister — ja, jeg kan endog fordrø det af ham, at han vil hjælpe os til igjen at skaffe en god Orden i Samfundet, saaledes, at Ingen skal behøve at tvivle om, hverken at Donistolene ere retfærdige, eller at Spørgsmaalet i andre Forhold mere dreier sig om Personerne end om Sagerne. Vi være temmelig overbeviste om, at den Mand, der havde skrevet noget Saadant, skulde blive, om ikke just henigt paa Sygtepælen, saa dog strengt straffet for slige Ytringer imod vor Dommer, den Mand, til hvis Afgjørelse vi skulle henvise vore Sager. Naar der saaledes tales om, at han ikke besidder Evne til at dømmes mellem Ret og Uret eller Gode eller Billie til at pleie Retten paa tilbørlig Maade, maa den høitærede Justitsminister tillade mig at mene, at dette er overordentlig demoraliserende for den Befolkning, jeg bor iblandt. Jeg skal nu ikke gaa nærmere ind paa disse Sager. Den høitærede Justitsminister har med en Energi og Dygtighed, som vistnok er bleven misbilliget af Mange, men som paa den anden Side er bleven anerkjendt af Andre, indbegaaet en stærk Bevægelse i den sidste Tid. Vi hos os tro ikke paa denne Bevægelses onde Natur; vi tro, at den, og hvad der kan komme ud deraf, er Bønedærk; men hvis den Tanke, som jeg har nævnt, efterhaanden skulde trænge ind i Befolkningen, tror jeg, det vil være meget mere nødvendigt at indbegaa den, at indbegaa, at saadanne Deer skulle fremkomme og ligesom trænge sig ind i Befolkningen. Naar den høitærede Justitsminister vil spørge de her tilstedeværende Repræsentanter fra de forskellige Dele af Landet, om denne Tro ikke ogsaa er tilstede i deres Kredse, vil han fra mange Sider faae et Ja, han vil faae at høre, at denne Tro virkelig er tilstede. Jeg tror, at det, at der er set for meget igjennem Fingre med, at en eller anden entelt Personlighed har overtraadt, hvad man kunde kalde det Tilbørlige, har været et af de uheldigste Midler til at faae denne Tro til at udbrede sig.

Octavius Hansen: Den ærede Forespørgger kom i sit sidste Foredrag ind paa en almindelig Kritik af Overauditor Schrum. Jeg op-